

JA TENIM L'ESTATUT, I ARA QUÈ?

La setmana passada vàrem estar a Madrid seguint les negociacions de l'Estatut que paral·lelament portaven els capdavaners dels partits polítics a la Moncloa i el Congrés.

Finalment el dimarts dia 7 la Ponència aprovà el Projecte d'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Tothom estava content, però crec que ningú totalment satisfet. "És un bon Estatut!" era l'opinió més generalitzada.

Ara falta el referèndum a Catalunya que sembla es farà el novembre i si és positiu, passarà a l'aprovació dels Plens del Congrés i del Senat i finalment la signatura i proclamació pel Rei i a partir d'aquell moment sí que ja tindrem la nostra autonomia, l'autonomia que ens dóna l'estatut de Sau, encara que el contingut final no sigui exactament el redactat a Sau.

Un cop aquests tràmits fets, eleccions al Parlament de Catalunya, elecció del President de la Generalitat i nomenament del Govern de Catalunya.

No vull entrar en detalls d'anàlisi de si l'Estatut és més o menys bo, si ens dona les fites d'autonomia que voldríem o no, si és millor o pitjor que el del 32. És cert que el seu contingut podria ser millor, però no és menys cert que fins ara no teníem res i ara tenim aquest Estatut, per uns curt i per altres llarg, però que en definitiva conté unes bases essencials des de les que és possible reconstruir Catalunya. Ens retorna la nostra identitat com a poble i com a nació (encara que l'anomeni nacionalitat), el nostre dret a autogovernar-nos, i la nostra llengua. Des d'aquestes bases hem d'ésser capaçs de retrobar-nos com a poble, enfortir-nos, organitzar-nos i amb seny i coratge anar assolint fites més altes que ens donin un dia aquella autèntica autonomia que tots somniem i que l'hem d'assolir així poc a poc, assenyats i per tant allunyats de qualsevol camí que mai més no ens porti a la violència.

Estem per tant a pocs passos de la nostra autonomia. Podrem autogovernar-nos, l'eterna aspiració dels catalans, però, i a partir d'aquest moment anhelat, què...?

Aquesta és la nostra gran responsabilitat. Això és un repte. En entrar en aquesta nova etapa s'haurà acabat la nostra eterna queixa reivindicativa; ja no podem dir que tot el que no ens va bé en tenen la culpa els de Madrid els del govern centralista.

Ja sé que encara el govern de Madrid, mentre durin els trapassos, tindrà moltes facultats, i és possible que es pugui acusar de retard i que no ho fa prou bé. Però el repte de veritat a què està enfrontat el poble de Catalunya és que durant aquest període transitori de traspàs de funcions de Madrid al govern de la Generalitat haurà d'anar acompanyat d'un canvi de comportament de tots els ciutadans.

Els catalans tenim el defecte que sempre recolzem més en la nostra història que en la visió clara del nostre futur. Ressuscitem els fets històrics per palesar el que fórem i enyorar el que voldríem ser. Ara que gaudirem dels nostres plens drets a autogovernar-nos, caldrà evidentment que fem memòria del nostre passat i d'acord amb la història fem anàlisi del que Catalunya fou i perquè ho va ser.

Hem de recordar que Catalunya en essència és pobra, que no tenim riqueses naturals i que s'ha fet rica amb l'esforç, sacrifici i enginy dels catalans, l'estalvi revertit al progrés, la capacitat d'organització que ens feren capdavaners de tots els processos industrials.

Gràcies a aquesta fortalesa Catalunya s'enfortí i arribà a fites enyorades que ara, en recobrar els nostres drets i la nostra personalitat com a poble, esperem tornar a assolir.

És aquesta la gran responsabilitat de tots en aquest moment històric. Hem de demostrar que encara resta a

Catalunya la indomable voluntat de ser. Que som capaçs d'autogovernar-nos i tornar a ser forts.

Tot això no ho podran fer sols ni el nou Parlament de Catalunya, ni el Govern ni el President de la Generalitat que surtin elegits. Ha d'ésser un esforç comú de tot el poble català.

En aquests anys de centralisme hem agafat molts vicis. De fora ens han arribat corrents que han arrelat, minvant la nostra personalitat i perdent força les virtuts pròpies dels catalans.

Si volem ésser forts, si volem que triu la nostra autonomia, hem de tornar a treballar com abans, organitzar i produir racionalment. Establir unes adients relacions socials que retornin un conuiu agradable, sincer i esperançador.

Els empresaris catalans han de fer reeixir la seva il·lusió de crear i prosperar; els treballadors han de tornar a la feina amb alegria i esperit de superació. Les patronals i sindicats han de pactar amistosament i establir una convivència laboral que esperoni a tots a refer el món industrial. La pagesia, abandonada fins avui, ha de rebre l'ajut de tots i ser font de riquesa del nostre país, restant al camp la joventut fins ara forçada a deixar-lo. La nostra cultura, recuperada la llengua, ha de tornar a ser guia i flama del nostre poble. La gent ha de tornar a somriure...

Això i moltes més coses hem de voler. Si és així, Catalunya tornarà a ser rica i plena. Els catalans ens hauran retrobat.

Benvingut l'Estatut! Curt o llarg, bo o dolent, valorem el que representa. Hem recuperat els nostres drets com a poble i com a nació. Alegrem-nos i fem tots quelcom perquè si en la lletra li falta contingut, en l'esperit l'omplim entre tots cada dia més.

JAUME CASADEMONT I PERAFITA
Senador per Girona